

prism

คดีฆาตกรรม ในคฤหาสน์นาฬิกา 2

อาายาสิจิ ยูกิโตะ เขียน
ฉวิวงศ์ อัสวเสนา แปล

時計館の殺人 (下)

เมื่อ “ความตาย” ไล่ต้อนพวกเขาอย่างไม่หยุดยั้งราวกับเข็มนาฬิกา
การออกตามหาเรื่องลึกลับเหนือธรรมชาติจึงกลายเป็นฉากฆาตกรรมเหนือความคาดหมาย

prism

คดีฆาตกรรม
ในคุกหาสันนาฬิกา 2
時計館の殺人 (下)

อายาสึจิ ยูกิโตะ

เขียน

จวีวงศ์ อัครเสนา

แปล

มีลูกตุ้มอันใหญ่แกว่งเป็นจังหวะอยู่ในช่องแคบๆ
ซึ่งภาพในหัวนี้คงได้มาจากนิยายที่เคยอ่านและภาพยนตร์ที่เคยดู
ทว่าห้องกลไกของหอนาฬิกาที่ได้มาเห็นจริงๆ ที่นี้ก็ไม่ได้ทำให้ผิวดาคันัก

-อายาสึจิ ยูกิโตะ

แปลโดย อรุณพงศ์ สวัสดิ์

คดีฆาตกรรมในคุกหาสน์นาฬิกา 2

時計館の殺人 (下)

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks Prism Publishing

Tokeikan no Satsujin 2 © 2012 Yukito Ayatsuji

All rights reserved.

First published in Japan in 2012 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8107-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ ศรีณีย์พร เอกมั่นคงไพศาล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ญาณิศา งานเพียรเลิศ
ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร • คอมพิวเตอร์ มณฑนันท์
พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครเสนา, รจนา เทียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

คดีฆาตกรรมในคดีฆาตกรรมนาฬิกา อีกหนึ่งผลงานเรื่องยาวที่รับประกันความเข้มข้นและเปี่ยมด้วยกลิ่นอายลึกลับของอาลัยจิ ยูกิโตะ เมื่อความมินามิจำเป็นต้องเข้าร่วม “โปรเจกต์พิเศษ” ของสำนักพิมพ์ ทว่าสิ่งที่ทำให้ความมินามิไม่อาจวางใจได้ นอกเหนือจากคดีฆาตกรรมรูปทรงประหลาดที่มีหอนาฬิกาไร้เข็มชวนขนลุกแล้ว ก็คือความจริงที่ว่าคดีฆาตกรรมหลังนี้ยังเป็นหนึ่งในผลงานการออกแบบของนากามูระ เซจิ สถาปนิกสติเฟื่องผู้อยู่เบื้องหลังโคนาฏกรรมมากมาย

และครั้งนี้คดีฆาตกรรมต่อเนื่องสุดสะเทือนขวัญก็ได้เปิดฉากขึ้นในคดีฆาตกรรมที่เต็มไปด้วยนาฬิกา ซึ่งตั้งอยู่ในหุบเขาอันห่างไกลของจังหวัดคามากูระ ท่ามกลางเสียงกลไกของนาฬิกาที่เดินไปอย่างเที่ยงตรงและไม่หยุดยั้ง ความมินามิและชิมาตะต้องรับมือกับเงาของมัจจุราชที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามา และสืบหาความลับที่ซุกซ่อนอยู่ในคดีฆาตกรรมหลังนี้ให้ได้

ผลงานสืบสวนสุดเข้มข้นในชุด “คดีฆาตกรรมนาฬิกา” ที่ทางสำนักพิมพ์ขอการันตีความครบรส ทั้งความลึกลับ สยองขวัญ สะเทือนใจ ขอเตือนว่าอย่าเชื่อใครจนกว่าจะอ่านถึงหน้าสุดท้าย

prism

สารบัญ

บทที่ 10	เทพีผู้เจียบงัน	4
บทที่ 11	<ตึกเก่า> ตอน 5	22
บทที่ 12	เด็กสี่คน	56
บทที่ 13	<ตึกเก่า> ตอน 6	83
บทที่ 14	ข้อดีและข้อเสียของการนอนไม่หลับ	128
บทที่ 15	สิ้นสุดฝันร้าย	138
บทที่ 16	เสียงเพลงของเทพีผู้เจียบงัน	158
บทส่งท้าย		231

บุคคลผู้มีบทบาทสำคัญ

[ตัวเลขในวงเล็บ () คืออายุ ณ เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1989 ส่วนผู้ถึงแก่กรรม คืออายุเมื่อเสียชีวิต]

โคะะ มิจิโนริ	เจ้าของ “คฤหาสน์นาฬิกา” คนก่อน อดีตประธานบริษัท นาฬิกาโคงาเซเค ถึงแก่กรรม (63)
โคะะ โทกิโยะ	ภรรยา ถึงแก่กรรม (28)
โคะะ ไทวะ	ลูกสาว ถึงแก่กรรม (14)
โคะะ ยูกิยะ	ลูกชาย เจ้าของคฤหาสน์นาฬิกาคนปัจจุบัน (16)
อาดาจิ เทรุมิ	น้องสาวของมิจิโนริ ผู้จัดการมรดกของยูกิยะ (58)
มาบุงิ โจเซ	เพื่อนสนิทของมิจิโนริ (70)
มาบุงิ ซาโตรุ	ลูกชาย คู่หมั้นของไทวะ ถึงแก่กรรม (22)
โนโนมิยะ ยาซุฮิโตะ	หมอดูที่มิจิโนริเชื่อถือ (84)
อินามิ ยูซากุ	คนรับใช้ของคฤหาสน์นาฬิกา ถึงแก่กรรม (40)
อินามิ ซาโยโกะ	ภรรยา ผู้รับผิดชอบดูแลคฤหาสน์นาฬิกาในปัจจุบัน (46)
อินามิ เคียวโกะ	ลูกสาว ถึงแก่กรรม (9)

เทราอิ อากิเอะ	นางพยาบาล ถึงแก่กรรม (27)
เทราอิ มิตสึเอะ	น้องสาว (32)
ซาเซงาวะ โทชิมาสะ	แพทย์ประจำตระกูลโคงะ ถึงแก่กรรม (52)
ฮัตโตะริ อิกุโอะ	พนักงานบริษัท ผู้อยู่ได้บังคับบัญชาของมิจิโนริ ถึงแก่กรรม (45)
ทาโดโคโระ โยชิอากิ	คนรับใช้ของคฤหาสน์นาฟิกา (55)

*

โคบายาคาวะ ชิเงโอะ	รองหัวหน้ากองบรรณาธิการนิตยสาร <i>CHAOS</i> ที่บริษัท คิตันชะเป็นผู้พิมพ์เผยแพร่ (44)
คาวามินามิ ทากาอากิ	บรรณาธิการน้องใหม่ของนิตยสารฉบับเดียวกัน (24)
อุตสึมิ อัตสึชิ	ช่างภาพ แผนกถ่ายภาพของบริษัทคิตันชะ (29)
โคเมียวจิ มิโกโตะ	คนทรง (32)
อุริว มิซาโอะ	ประธานชมรมวิจัยปริศนาเรื่องเร็นลับ มหาวิทยาลัย W** (20)
คาตางิ ซากิโกะ	สมาชิกชมรม (20)
คาวาราสากิ จุนอิจิ	สมาชิกชมรม (21)

นิธิมิ โคชูเอะ สมาชิกชมรม (19)

วาทานาเบะ เรียวซูเกะ สมาชิกชมรม (20)

ฟูคุนิชิ เรียวตะ สมาชิกชมรม (21)

ชิชิยะ คาโตะ นักเขียนนิยายสืบสวนหน้าใหม่ (40)

ดอยยาบ

บทที่ 10

เทพีผู้เวียนวัน

1

วันอังคาร ที่ 1 สิงหาคม

ชิซึยะ คาโดมิ กับฟูคุนิชิ เรียวตะ ที่พักอยู่ใน <ตึกใหม่> ของ
คฤหาสน์นาฬิกา ลืมตาตื่นเมื่อราวสิบเอ็ดโมงครึ่ง

ทั้งสองเข้านอนเมื่อราวตีสี่ นับคร่าวๆ เท่ากับหลับไปเจ็ดชั่วโมงกว่า
แต่เวลานอนก็ยังดูเหมือนจะไม่เพียงพอสำหรับนักศึกษาฟูคุนิชิที่ใช้ชีวิตอยู่
อย่างเกียจคร้านเป็นประจำ ชิซึยะก็พอกๆ กัน ขนาดนั่งลงหน้าสำหรับอาหารเช้า
ควบกลางวันทีโอนามิ ซาโยโกะ จัดเตรียมเอาไว้ให้ที่ห้องโถงกลางแล้ว
ก็ยังหาวหอดและขี้ตาไม่หยุด

“คุณงูกิยะตื่นแล้วหรือครับ”

ชิซึยะเอ่ยถามซาโยโกะที่ผูกผ้ากันเปื้อนและสาละวนอยู่กับการหยิบนั้น
หยิบนี้มาบริการแขก

“ยังเลยล่ะ น่าจะยังหลับอยู่”

เธอตอบพลางมองนาฬิกาบนผนังที่บอกเวลาที่เที่ยงตรงพอดี

“ถ้ากินยา ส่วนใหญ่จะนอนหลับจนถึงบ่าย”

“งั้นหรือครับ”

“วันนี้มีกำหนดการอะไรไหมคะ”

“คิดว่าจะไปพบคุณมางูจิที่วัดโกคูราคุจิสักหน่อยนะคะ”

ชิซึยะเคี้ยวขนมปังปังพลางมองออกไปนอกหน้าต่างรอบขาวซึ่งเรียง
เป็นแนวอยู่ตรงหน้า ฝนตกกระหน่ำลงมายังสวนซึ่งถูกปล่อยให้รกร้าง
หญ้าสูงท่วมหัวเอนไหวไปมาราวระลอกคลื่น เมฆหนาที่ปกคลุมไปทั่ว
แผ่นฟ้า เสียงฟ้าร้องครืนครืนดังมาเป็นครั้งคราว เป็นสัญญาณว่าพายุใหญ่

กำลังใกล้เข้ามาแล้ว

“ตามพยากรณ์อากาศ ได้ฝุ่นหมายเลขสิบสองน่าจะกำลังเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้เต็มที่”

ซาโยโกะมองตามสายตาของชิซึยะออกไปข้างนอก

“ถ้าขับรถจากที่นี่ไปวัดโกคุราคุจิจะต้องใช้เวลาประมาณสี่สิบนาที อากาศแบบนี้ดิฉันคิดว่าอย่าเพิ่งไปดีกว่าละ วันนี้จะพักอยู่ที่นี้อีกคืนก็ได้จะกะไม่ต้องเกรงใจ”

ชิซึยะพยักหน้ารับคำเชิญพร้อมกล่าวคำขอบคุณ

“อย่างแรก ผมคงต้องเปลี่ยนยางก่อน”

“เอากุญแจรถมาสิคะ ทาโดโคโระจะได้เปลี่ยนให้”

“จะดีเหรอครับ เปลี่ยนยางรถท่ามกลางฝนตกหนักอย่างนี้คงลำบากแย่เลย ไม่รบกวนดีกว่าครับ”

“ไม่ต้องคิดมากหรอกค่ะ”

ซาโยโกะทำตามเธอจริง

“ดิฉันต่างหากที่เป็นคนรบกวนให้คุณต้องมาถึงที่นี่ คุณทั้งสองเป็นแขกคนสำคัญ ดิฉันจึงต้องดูแลอย่างดีที่สุด และอีกอย่าง ทาโดโคโระก็เป็นคนที่เราจ้างมาทำงานประจำที่นี่อยู่แล้ว”

“เอ่อ ครับ ถ้าไม่เป็นการรบกวนจนเกินไปก็จะช่วยได้มากเลย”

“ปล่อยให้มันเป็นธุระของดิฉันเถอะค่ะ”

เมื่อตกลงกันได้เช่นนี้ ภารกิจการเปลี่ยนยางรถยนต์จึงตกเป็นหน้าที่ของทาโดโคโระ โยชิอากิ ซึ่งตระกูลโคงะจ้างเข้ามาทำงานจิปาตะภายในคฤหาสน์นี้มาได้ห้าปีแล้ว

ทาโดโคโระที่ซาโยโกะเรียกเข้ามาในห้องโถง เป็นชายร่างเล็กวัยห้าสิบกว่า ใบหน้าที่คล้ายปูทำให้เขาถูกจัดอยู่ในประเภทคนหน้าตาขี้ริ้วเดินหลังจุ่มนิตๆ แต่ไหล่กว้างดูแข็งแรงมีพลัง สีหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ กระทั่งซาโยโกะส่งกุญแจรถให้ก็ไม่แสดงสีหน้าใด ๆ แค่มองหน้าและรับเอาไปเงียบๆ ไม่รู้ว่าเป็นเช่นนั้นโดยธรรมชาติ หรือว่าตีหน้าเรียบเฉยเอาไว้

“รู้สึกว่ามันจะช้าลงบ้างแล้วนะคะ”

ซาโยโกะมองออกไปนอกหน้าต่าง หลังจากที่เขาได้โคโระคานับรับคำสั่ง และออกไปแล้ว

“ถ้าไม่ขัดข้อง ดิฉันอยากให้คุณออกไปดูเรือนเก็บอัฐิเสียในตอนนี้ จะดีกว่า”

“ไม่ขัดข้องแน่นอนครับ”

ชิซึยะตอบรับคำชวนทันที และสบตากับฟูคุนิชิ

“เพราะตั้งใจไว้แล้วว่าต้องได้เห็นของจริงสักครั้ง”

“ดิฉันจะพาไปค่ะ รับประทานอาหารกันเสร็จหรือยังคะ”

“เรียบร้อยแล้วครับ แต่เดี๋ยวก่อน ขอกาแฟมิกสก์ถ้วยเถอะ ปกติไม่เคยตื่นเช้าอย่างนี้ เลยยังงัวเงียอยู่”

ระหว่างที่พูดอยู่นั้น กระดาษเช็ดมือที่เขาเอามาพับเป็นผีเสื้อก็ไล่จะเสร็จสมบูรณ์อยู่ในมือ

2

ก่อนบ่ายโมง

ทั้งสามออกจาก <ตึกใหม่> ทางประตูหลัง เดินมุ่งหน้าไปยังเรือนเก็บอัฐิที่สร้างขึ้นในส่วนด้านหลัง

ฝนซาลงมากแล้วแต่ก็ยังตกเม็ดใหญ่ ๆ อยู่ ดีที่ลมไม่แรงจัด ไม่อย่างนั้นร่มที่ยืมมาคงไม่มีประโยชน์ ลมจะต้องกระโชกเข้ามาจากด้านข้าง แค่เดินข้ามสวนไปใกล้ๆ ตรงนี้ก็คงเปียกปอนไปตามๆ กัน

“จัดสวนแปลกดีนะคะ”

ชิซึยะหยุดยืนและมองไปรอบๆ สวนกว้าง เอ่ยปากกับซาโยโกะที่เดินอยู่ข้างหน้า

ต้นไม้ใบสีเขียวแก่ดกหนาปลูกอยู่เป็นหย่อมๆ ตรงนั้นบ้างตรงนี้บ้าง ในสวนที่ถูกปล่อยรกร้าง แต่ละต้นมีขนาดและรูปร่างต่างกันคล้ายจงใจตำแหน่งที่ปลูกก็สะเปะสะปะไม่ยึดแนวไหนทั้งนั้นไม่ว่าจะเป็นแนวตรงหรือเฉียง ระยะห่างระหว่างต้นก็ไม่สม่ำเสมอราวกับว่าปลูกให้เสร็จๆ ไป

ไม่มีการจัดให้สวยงามใดๆ ทั้งสิ้น

ฟูคุนิชิมองแล้วจินตนาการไปว่าโคะนะ มิจิโนริ คงล้มป่วยลงขณะที่สวนยังจัดไม่ทันเสร็จ ก็เลยถูกทิ้งไว้อย่างนั้น

“จัดเป็นนาฬิกาแดดค่ะ”

ซาโยโกะตอบ

“โอ้โฮ...อย่างนั้นเหรอครับ”

“สวนนี้อยู่ทางทิศเหนือของคฤหาสน์ วันที่อากาศแจ่มใส เงาของหอนาฬิกาจะทอดลงมาค่ะ”

“อย่างนี้เอง และต้นไม้พวกนั้นก็คือตัวเลขบนหน้าปัดนาฬิกาสินะ”

“ค่ะ ถ้ามองลงมาจากยอดหอนาฬิกา จะเห็นว่าต้นไม้พวกนั้นปลูกเป็นรูปตัวอักษรโรมันขึ้นบอกเวลา ถึงจะไม่เที่ยงตรงเท่าใดนักแต่ก็พอใช้ได้”

“คงจะอย่างนั้น เพราะต้องตั้งโนมอนให้ขนานกับแกนโลก”

โนมอน (gnomon) คือแกนที่ตั้งขึ้นเพื่อให้เกิดเงา ทำหน้าที่เป็น “เข็มชี้เวลา” ของนาฬิกาแดด ซึ่งตามปกติจะต้องขนานกับแกนโลกอย่างที่ชิซึยะบอก กล่าวคือต้องตั้งให้อยู่ในมุมที่เหมาะสมกับพิกัดละติจูดของพื้นที่นั้น เพื่อชดเชยความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาล

ชิซึยะยังหยุดยืนอยู่ตรงนั้น และแหงนมองหอนาฬิกาสีดำที่โดดเด่นอยู่ท่ามกลางสายฝน

จากสวนด้านหลังนี้สามารถมองเห็นหน้าปัดนาฬิกาที่เป็นปัญหาได้ชัดเจน หน้าปัดซึ่งไร้เข็มชี้เวลาทั้งสองอัน **ดูราวกับสูญเสียดวงไป** จะบอกว่่าน่าขันก็น่าสงสาร และยังมีฉากหลังเป็นท้องฟ้ายามบ่ายคล้อยครึ้มฝนมืดดำก็ยิ่งส่งกลิ่นอายความเศร้าหมองชวนเวทนาจับใจ

“ที่เห็นอยู่ตรงนั้นคือเรือนเก็บอัฐิเหรอครับ”

ชิซึยะชี้ไปทางสิ่งก่อสร้างเล็กๆ ทำด้วยหินที่อยู่ตรงกับด้านเหนือของหอนาฬิกา ห่างออกไปทางด้านนอกของหน้าปัดนาฬิกาแดดในสวนหลายเมตร และห่างจากเชิงหอรวายุ่สิบถึงสามสิบเมตร (ดู Fig. 3 ภาพรวมของคฤหาสน์นาฬิกา)

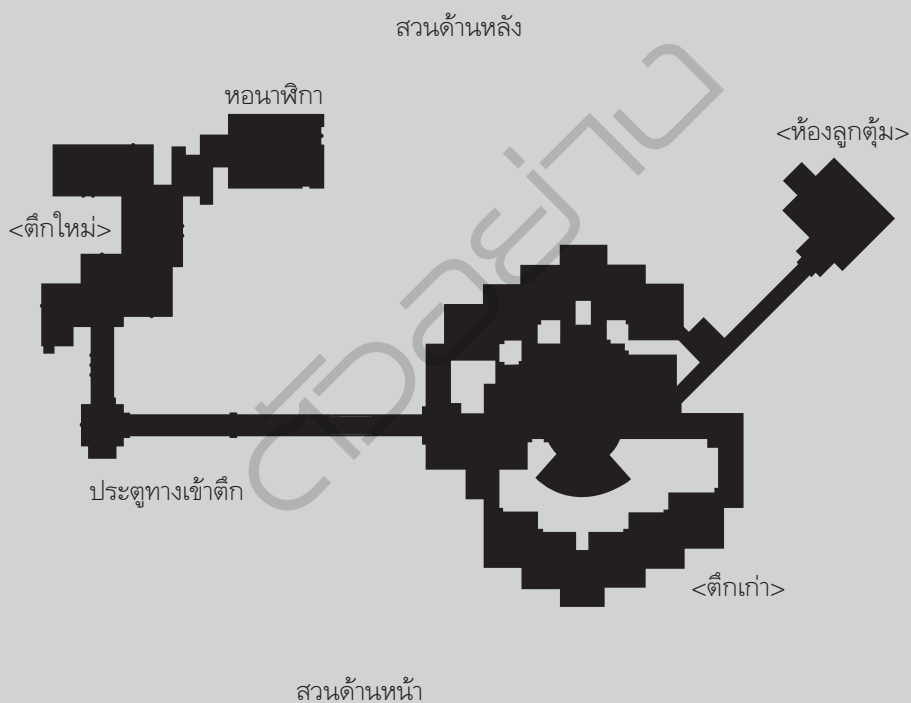

Fig. 3 ภาพรวมของคฤหาสน์นาฬิกา

“ใช่ค่ะ”

ซาโยโกะกระชับมือที่ถูกร่มและออกเดินนำหน้า

“ไปกันเถอะค่ะ ก่อนที่ฝนจะตกหนักลงมามาก”

เมื่อเดินมาถึงหน้าเรือนเก็บอัฐิ ชิซึยะก็หุบร่มและหันกลับไปมองข้างหลัง

“ตรงนี้อยู่ในทิศที่ตรงกับเวลาเที่ยงตรงของนาฬิกาแดดพอดี มีความหมายอะไรแฝงอยู่หรือครับ”

“ขอภัยด้วยค่ะที่ดิฉันไม่มีความรู้พอจะอธิบายให้ชัดเจนได้”

ซาโยโกะตอบและชะงักมือที่เอื้อมไปเปิดประตู

“ดิฉันได้ยินมาว่าคุณหนูโทวะเกิดเมื่อเวลาเที่ยงของวันที่ 5 สิงหาคม บางทีคุณท่านอาจคำนึงถึงเรื่องนี้ตอนสร้างก็เป็นได้ค่ะ”

“อืม...เที่ยงวันที่ 5 สิงหาคมหรือครับ”

ประตูเรือนเก็บอัฐิเป็นเหล็กสีดำแบบบานคู่ ประตูด้วยลายประติมากรรมนูนต่ำรูปนาฬิกาทรายมีปีก ต่อมาภายหลังจึงรู้ว่าเป็นลายประติมากรรมชุดเดียวกับบานประตูทางเข้า <ตึกเก่า>

ประตูเรือนเก็บอัฐิไม่ได้ล็อกกุญแจเอาไว้

ซาโยโกะเดินนำเข้าไป ภายในเรือนคงไม่มีไฟฟ้า เพราะเห็นเธอเอื้อมมือไปหยิบเทียนจากชั้นติดผนังด้านซ้ายมือมาจุดให้สว่างขึ้น

ภายในเรือนเก็บอัฐิมียุคที่แคบๆ ประมาณแปดเสื่อหาตามิ¹ เพดานสูงขึ้นไปราวสามเมตรและไม่มีหน้าต่าง ผนังทั้งสี่ด้านก่อขึ้นไปด้วยหินสีเทาเช่นเดียวกับด้านนอก

ทึบศพที่ทำด้วยหินจำนวนสามทึบวางเรียงกันเป็นแถวในแนวขวาง

ชิซึยะกับฟูคุนิชิอาศัยแสงสว่างจากเทียนที่ซาโยโกะยกชูขึ้น เดินเข้าไปหยุดยืนตรงหน้าทึบศพ

“ทึบกลางเป็นของคุณท่านค่ะ”

ซาโยโกะอธิบาย

¹ พื้นที่ประมาณ 12.96 ตารางเมตร

“ซ้ายมือคือคุณนายโทกิโยะ และทางขวาคือคุณหนูโหวะคะ”

ทั้งสองก้มหน้าดูฝาหีบศพที่ตั้งอยู่ตรงกลางใกล้ๆ จึงเห็นว่ามียกวิที่ ซาโยโกะห้องให้ฟังเมื่อคืนก่อนถูกสลักเอาไว้ด้วยตัวอักษรขนาดเล็กละเอียด

เทพีถูกจองจำอยู่ในคุกแห่งความเจ็บ

วันที่ 5 สิงหาคม ปี ค.ศ. 1992 คือวันแห่งการประหาร

เมื่อกาลและห้วงเวลาลิ้นสุด แสงสีรุ้งจะสาดส่องลงมายังวิหาร

ท่ามกลางเสียงกริรร้องก้องสะท้อนแดนดิน พวกเจ้าจะได้ยิน

เสียงขับขานของเทพผู้เจ็บ

บทเพลงมรณะอันงดงามในห้วงวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

คือบทเพลงครวญให้ บทเพลงสวดภาวนา

อุทิศให้แก่ร่างในหลุมศพของพวกเรา พร้อมซากอสุรบาปหนาทั้งหลาย

“เทพผู้เจ็บ

ชิชิยะทอดอก พื้พำกับตัวเอง

“บทกวีนี้หมายถึงใครกัน”

ปี ค.ศ. 1992 คืออีกสามปีหลังจากนี้ และวันที่ 5 สิงหาคมของปีนั้น ก็คือวันเกิดของโทกิโยะกับโหวะสองแม่ลูก - บทกวีนี้ฟังดูคล้ายกับคำทำนาย ล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรบางอย่างขึ้นในวันนั้น หลุมศพของพวกเราน่าจะ หมายถึงเรือนเก็บอัฐินี้ ประเด็นเดียวที่เป็นปัญหาคือความหมายของคำว่า เทพผู้เจ็บ แต่...

“ในหีบศพมีแคโกลเท่านั้นใช่ไหมครับ”

ชิชิยะถามซาโยโกะเพื่อความแน่ใจ

“ด้านในฝาหีบเขียนอะไรไว้อีกหรือเปล่าครับ”

“คิดว่าไม่มีค่ะ”

เธอตอบอย่างมั่นใจ

จากนั้นชิชิยะก็ขอยืมเทียนจากซาโยโกะและเริ่มสำรวจไปทั่วทุกซอก ทุกมุมของเรือนเก็บอัฐิ คงคิดว่าน่าจะมีข้อความอื่นๆ สลักเอาไว้ตรงไหนอีก

เขาตรวจดูผนังทั้งสี่ด้านตามลำดับ ทั้งยังนั่งยองๆ ลงไปดูตามพื้นด้วย
ครู่ต่อมา -

“เอ๊ะ” ซิซึยะอุทานแล้วเงยหน้าถาม

“คุณอนามิครับ นี่คืออะไรใหม่ครับ”

“อะไร?”

ซาโยโกะทำท่าสงสัยและเดินเข้าไปใกล้คนถาม ที่ริมผนังด้านขวา
ของประตูทางเข้า

“นี่ไงครับ บนพื้นตรงนี้มีรูเล็กๆ อยู่รูหนึ่ง รูแล้วคล้ายกับรูถูกฉีก”

เธอมองไปตามมือที่ชี้อย่างฉะฉาน ฟุคุนิชินั่งยองๆ ลงดูด้วยเช่นกัน

“โอ๊ะ มีจริงๆ ด้วย”

“คุณไม่รู้หรือครับว่ามีรูนี้อยู่”

“ไม่เลยคะ ดิฉันไม่เคยรู้”

บนหินปูพื้นเรือนแผ่นหนึ่งมีรูกลมๆ เส้นผ่านศูนย์กลางสองสาม
เซนติเมตรและดูลึกไม่น้อยอยู่รูหนึ่ง มองเผินๆ คล้ายรูถูกฉีก แต่ฟุคุนิชิ
นึกไปถึงรูโหลบนหน้าปัดนาฬิกาโบราณแบบตั้งพื้นในบ้านเก่าๆ

“คุณเคยได้ยินว่าเขาส่งห้องใต้ดินหรืออะไรไว้ข้างล่างนี้บ้างหรือเปล่า
ครับ”

“ดิฉันไม่รู้เลยคะ”

“อืม”

ซิซึยะคุกเข่าลงกับพื้น ยิงโยยงหยกแก้มลงไปมองรูที่ว่านั้น ลองเอา
กำปั้นทุบพื้นหินรอบๆ ดูก็แล้ว ลูกขึ้นกระโดดเตยๆ ก็แล้ว สุดท้ายก็ยกแขน
ยาวๆ ขึ้นทางออกทำท่าว่ายอมแพ้ ก่อนหัวเราะเล่นกับฟุคุนิชิ

“อาจมีประตูที่เทพแห่งความตายโผล่ออกมาก็ได้”

“เทพแห่งความตาย?”

ซาโยโกะตกใจ

“คืออะไรหรือคะ”

“คุณลุงโนโนมิยะบอกผมเมื่อคืนว่า คุณโคะระ มิจิโนริ ตายไปกลายเป็น
เทพแห่งความตาย และออกจากเรือนเก็บอัฐินี้มาเพื่อแก้แค้นเขาครับ บอกว่า

ท่านโคงะคีนซึฟขึ้นมาจากนรก...โอ๊ะ แะแล้ว”

ชิซึยะยกมือขึ้นปิดปากและแสวงไถ่กลบเกลื่อน

“ผมสัญญากับเขาไว้ว่าจะเก็บเป็นความลับ แต่ก็พลั้งปากออกไปจนได้
คุณอย่าบอกเขานะครับว่ารู้มาจากผม”

3

ทั้งสามออกจากเรือนเก็บอัฐิกลับไปนั่งพักที่ห้องโถง <ตึกใหม่> ได้ครูหนึ่ง
ทาโดโคโระก็เข้ามารายงานว่าเปลี่ยนยางเสร็จแล้ว ชิซึยะโค้งแล้วโค้งอีก
ก่อนรับกุญแจรถคืนมา พร้อมทั้งขอบอกขอบใจไม่หยุดปากเมื่อเห็นเสื้อผ้า
ของช่างเย็บกอนเป็อนโคลนไปทั้งตัว

“ยางถูกตะปูเจาะ”

ทาโดโคโระแจ้งสาเหตุที่ทำให้ยางแตก ไปหน้าไร่ความรู้สึกมีสีสันขึ้น
เมื่อเจ้าตัวอ้วนอย่างเป็นมิตร

“ผมปรับแรงดันลมยางให้แล้ว แต่คุณ ถ้าไม่หมั่นดูแลรถให้ดีหน่อย
รถมันจะเกลียดคุณเอานะ”

ชิซึยะเสยผมยุ่ง ๆ แล้วทำหน้าเคร่งขรึม พอซาโยโกะรีบเอ็ดว่า
“พูดอะไรไม่รู้ น่าเกลียดจริง” ชายร่างเล็กก็ผงกศีรษะและออกจากห้องไป

หลังจากรับคำเชิญของซาโยโกะให้ร่วมรับประทานอาหารเย็นตอน
หนึ่งทุ่มของวันนั้นด้วยความยินดีแล้ว ทั้งสองก็ออกเดินทางไปยังบ้านพัก
คนชราที่มาบูกิ โจเฮ อาศัยอยู่ ท่ามกลางสายฝนที่กระหน่ำลงม่อีกครั้ง
ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายสองโมงเศษ

4

คงเป็นเพราะได้ฝนเข้า ถนนจึงค่อนข้างโล่ง ชิซึยะขับรถมาถึงวัดโกกุราคุจิ
ก่อนบ่ายสามโมง

ปกติบริเวณนี้จะมียักษ์ท่องเที่ยวเดินเบียดเสียดกันโดยเฉพาะช่วงนี้

ซึ่งอยู่ระหว่างปิดทอมฤดูร้อน แต่วันนี้ผู้คนน้อยไปนิดตา ชิซึยะขับรถเดาส้มโดยมีตำบลที่อยู่เพียงอย่างเดียวเป็นที่พึ่ง แต่ก็หาบ้านพักคนชราที่ชื่อเรียวกูเอ็นได้ง่ายดายเกินคาด อาคารเล็กๆ สะอาดสะอ้านแฝงตัวอยู่ในย่านที่อยู่อาศัยอันสงบเงียบ ดูจากภายนอกจัดได้ว่าเป็นสถานสงเคราะห์ชั้นดีทีเดียว

ชิซึยะเข้าไปติดต่อขอเยี่ยม และไม่ต้องคอยนานนักก็มีเจ้าหน้าที่พาไปยังห้องของบุคคลที่เขาตั้งใจมาหา

ในห้องนั่งเล่นที่เดินผ่านระหว่างทาง มีผู้สูงอายุซึ่งอวลด้วยกลิ่นอายของคนมีฐานะหลายคนนั่งคุยกันอย่างเพลิดเพลิน บรรยายการศรัมน่าอยู่ไม่ผิดไปจากที่ประเมินไว้เมื่อเห็นภายนอก

เจ้าหน้าที่หญิงที่เดินนำอยู่บอกว่ามาบุจิ โจเฮ ปัจจุบันอายุเจ็ดสิบปีอยู่ที่นั่นมาได้ห้าปีแล้วตั้งแต่อายุหกสิบห้า โรคที่เป็นมาตั้งแต่ตอนนั้นคือความดันโลหิตสูงกับรูมาตีสซึม และหลังจากเข้ามาอยู่ได้ไม่กี่วันก็เริ่มมีอาการของโรคความจำเสื่อมเพิ่มเข้ามา โรคต่างๆ ที่เป็นอยู่ไม่มีแว่วว่าจะดีขึ้นจนในช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมานี้ก็นอนติดเตียงอยู่แต่ในห้องส่วนตัว

“ปกติมีญาติมาเยี่ยมบ้างไหมครับ ที่เราได้มาวันนี้ก็เพราะคุณอนามิซาโยโกะ เป็นคนแนะนำมา”

เธอตอบชิซึยะว่า ถ้าเป็นคุณอนามิจากบ้านท่านโคงะละก็ เธอรู้จักดี

“คุณอนามิมายเยี่ยมทุกๆ สามเดือนค่ะ บอกว่าคุณมาบุจิเคยช่วยเหลือท่านโคงะเอาไว้มากตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่”

“ได้ยินมาว่าเป็นเพื่อนสนิทกันหรือครับ”

“ค่ะ ดิฉันก็ทราบมาอย่างนั้น บางครั้งคุณมาบุจิก็เล่าเรื่องราวเหล่านั้นให้ฟัง”

“แล้วญาติล่ะครับ”

“รู้สึกว่แทบจะไม่มีใครที่เรียกว่าญาติได้เลยค่ะ เท่าที่รู้กรรยาของคุณมาบุจิถึงแก่กรรมตั้งแต่อายุไม่เท่าไร ส่วนลูกชายที่เขารักมากก็ตายจากไปอีกคนระหว่างหลงทางในป่า ตอนเกิดเหตุคงจะช็อกสุดขีด ทุกวันนี้ก็ยังเรียกชื่อลูกชายและร้องไห้อยู่เลยล่ะ”

มานูจิ โจเฮ นอนทอดสายตาเลื่อนลอย มองเพดานอยู่บนเตียงในห้อง ส่วนตัว บ่นพึมพำบางอย่างอยู่คนเดียว ไม่ได้สนใจว่าใครจะเข้ามา

แม้จะเป็นชายชราผู้ตัดเส้นผมเหมือนกัน แต่มานูจิแตกต่างจาก โนโนมิยะ ยาซุฮิโตะ ที่พบเมื่อคืนก่อนเป็นอย่างมาก หมอดูประจำตระกูล วัยแปดสิบสี่คนนั้นมีดวงตาคมวาวเป็นประกาย ขณะที่ดวงตาของชายชรา ที่นอนแบ็บอยู่บนเตียงตรงหน้าคนนี้ดูเหม่อลอยไร้จุดหมาย แทบไม่รู้สึกรว่า ยังมีชีวิตอยู่

“คุณมานูจิ คุณมานูจิกะ”

เจ้าหน้าที่หญิงก้มหน้าลงไปเรียกชายชราที่ข้างหู

“มีแขกมาหาค่ะ อุตส่าห์ฝ่าฝนตกหนักมาเลยนะค่ะ”

“สวัสดีครับ คุณมานูจิ”

ซึชิยะตั้งใจพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำ

“ผมได้ฟังเรื่องของคุณจากคุณอนามิที่คฤหาสน์ของท่านโคงะจึงมาเยี่ยม ครับ คุณจะช่วยเล่าเรื่องต่างๆให้เราฟังบ้างได้ไหมครับ”

ชายชราเบนสายตาที่จับจ้องเพดานคู่นั้นมายังซึชิยะช้าๆ แล้วถามด้วยเสียงแหบแห้งแต่มิ้น้ำหนักชัดเจนเกินคาด

“อ้อ เธอสองคนคงเป็นเพื่อนกับซาโตรุละสิ”

“ซาโตรุ? เอ่อ...ไม่ใช่ครับ คุณอนามิแนะนำให้เรามาพบคุณที่นี่”

“คุณอนามิไงคะ คนที่เอาขนมมาฝากเสมอไง”

เจ้าหน้าที่หญิงบอกที่ข้างหู อ้อ...ชายชราพยักหน้ารับรู้ทั้งที่ศีรษะยังหนุนอยู่บนหมอน

“สามีของคุณอนามิสินะ...อ้อ ดูผอมลงมากเลยนะ แล้วลูกสาวล่ะสบายดีไหม”

“เปล่าครับ ไม่ใช่...”

บทสนทนาไร้จังหวะที่ไม่เข้ากันเช่นนี้ดำเนินต่อไปอยู่ครู่หนึ่ง

ไม่ว่าจะอธิบายสักเท่าไร ชายชราก็ไม่อาจทำความเข้าใจให้ถูกต้องได้เลย ไม่เพียงจับสถานการณ์ตรงหน้าไม่ได้แล้ว แต่ความทรงจำเกี่ยวกับอดีตของเขาเองก็ดูจะสับสนเลื่อนรางมากขึ้นทุกที

แบบนี้คงหมดหนทางแล้วละ - ฟุคุนิชิที่เฝ้ามองอยู่ข้างๆ คิดในใจพลางเตรียมเดินผลจากเตียงไป

“แล้วเธอล่ะ อยากจะรู้เรื่องอะไรี๊”

จู่ๆ ก็เหมือนคำถามแรกของชิซึยะจะได้รับการตอบสนอง - หรืออย่างน้อยก็ดูเหมือนว่าเป็นเช่นนั้น ชิซึยะรีบคว้าโอกาสนั้นไว้ทันทีแล้วเอ่ยว่า

“เกี่ยวกับคุณโคงะ มิจิโนริ นะครับ คุณเคยสนิทสนมกันใช่ไหมครับ แล้วก็...เคยไปที่**คฤหาสน์นาฬิกา**ที่อิมามิซุมิดะด้วยใช่ไหมครับ”

พอได้ยินเช่นนั้น ชายชราก็ร้องขึ้นด้วยน้ำเสียงดีใจ

“โอ้ ไม่ได้ไปที่คฤหาสน์เสียนาน มิจิโนริสบายดีรี”

“คุณมิจิโนริถึงแก่กรรมไปแล้วเมื่อเก้าปีก่อน จำไม่ได้หรอกครับ”

“มิจิโนริตายแล้วเหรอ เออ...จริงด้วย น่าสงสารเหลือเกิน เพื่อนคนนี้เผ่าคอยจะได้เห็นลูกสาวในชุดเจ้าสาวมานานักหนา สุดท้ายกลับเป็นไปเสียอย่างนั้น”

“คุณรู้จักลูกสาวท่านด้วยใช่ไหมครับ คุณหนูโหวะที่เสียชีวิตไปเมื่อสิบปีที่แล้วคนนั้น”

“อ้อ คุณหนูโหวะก็ตายแล้วนั่นแหละ เด็กคนนี้น่าสงสารจริงๆ หน้าตาสวยเหมือนโทกิโยะไม่มีผิด”

“ผมได้ยินมาว่าเธอหมั้นกับคุณซาโตรุ”

“ซาโตรุเหรอ”

ชายชราอ้าปากค้างและเรียกชื่อนั้นซ้ำไปซ้ำมา “ซาโตรุ ซาโตรุ...”

“เธอเป็นเพื่อนของซาโตรุรี”

“ไม่ใช่ครับ ไม่ใช่อย่างนั้น”

ชิซึยะพยายามดึงมาบูกิกลับมาเข้าเรื่องตามเดิมด้วยความอดทนไม่นานชายชราก็ทำสีหน้าเข้าใจ พร้อมพยักหน้าอย่างมั่นใจ

“เอ้อ รู้สึกว่าจะจริงอย่างที่เธอว่า ก็ในเมื่อมิจิโนริขอร้องอย่างนั้นแล้วฉันจะปฏิเสธได้อย่างไร ถึงจะคิดว่าไม่เห็นต้องทำถึงขนาดนั้นเลย แต่ซาโตรุเองก็ยอมนะ”

“ที่ว่าทำถึงขนาดนั้นนะ หมายความว่ายังไงเหรอครับ”

“ก็ทำอย่างนั้นแทนที่จะดี มันกลับทำให้คุณหนูโทะวะน่าสงสารนะสิ... แต่ไม่หรอกนะ ฉันไม่ได้บอกมิจิโนริ เพราะเห็นเพื่อนพยายามเต็มที่ทุกวิถีทาง เพื่อให้ความฝันของลูกสาวเป็นจริงขึ้นมา”

“คุณมาบุงจิ เล่าให้ผมฟังหน่อยเถอะครับว่าเรื่องราวมันเป็นยังไง”

“ก็มิจิโนรินะสิ มันสร้างคฤหาสน์หลังนั้นขึ้นมาได้อย่างไร บ้า...บ้าซัดๆ ที่ทำอย่างนั้น ทำอย่างนั้น...”

ชายชราพูดเป็นเรื่องเป็นราวให้พอจับความได้ถึงตรงนี้ จากนั้นก็พิมพ์มาเป็นหัวๆ อีกไม่กี่คำก็ปิดปากสนิหราวกับหมดฤทธิ์ยา คราวนี้แม้จะถามอะไรก็ไม่ตอบอีกเลย ไม่นานก็เริ่มเรียกชื่อลูกชายคนเดียวผู้จากไปซ้ำแล้วซ้ำอีก ด้วยเสียงสละอัน

5

“น่าเสียดายนะครับ คุณตาคนนี้น่าจะเล่าอะไรให้ได้เรื่องได้ราวมากกว่านี้”

พู่กันชี้เอียงขึ้นอย่างอ่อนใจ หลังซิชิยะขับโพล์กสวาเกนกอัลฟลิ์ฟา ออกมาจากบ้านพักคนชราเรียวกูเอ็นท่ามกลางสายฝนที่ยังตกหนัก

“ก็...นะ”

ซิชิยะตอบด้วยน้ำเสียงที่แสดงว่าอารมณ์ดีเกินคาด

“แต่ก็เก็บเกี่ยวเรื่องมาได้ประมาณหนึ่งนะ”

“งั้นเหรอครับ”

“อย่างน้อยนี่ก็เป็นครั้งแรกที่ได้ยินคนพูดถึงโคะะ มิจิโนริ ที่ตายไปแล้ว ว่าอย่างชัดเจนไม่ใช่เธอ”

“ครับ แล้วยังไงล่ะ”

“ถ้าโคะะ มิจิโนริ สติฟื้นเพื่อนคล้ายคนบ้าไปแล้ว และสร้างคฤหาสน์นาฬิกาขึ้นมาด้วยความบ้าจริง เรื่องเทพผู้เจียบบังอาจมีความหมายพิสดารอย่างที่คนปกติอย่างเราๆ นึกไม่ถึงแฝงอยู่เบื้องหลังก็ได้...”

ฝนตกหนักขนาดเปิดใช้งานที่ปิดน้ำฝนระดับแรงสุดแล้วก็ไม่ช่วยให้มองเห็นทางข้างหน้าได้ชัดเจน น้ำเอ่อท่วมขึ้นมาจากทางระบายน้ำข้างทาง

เป็นระลอกคลื่นอยู่บนพื้นถนน

ชิซึยะซบซ้าๆ โดยต้องชะโงกมองทางจนหน้าแทบติดกระจกรถ
ไม่นานก็เห็นร้านค้าแฟริมทางเปิดอยู่ร้านหนึ่ง

“อาหารเย็นเวลาหนึ่งทุ่มใช่ไหม เราไปดื่มกาแฟเวลาใกล้สักพัก
ดีกว่านะ กลับเร็วไปจะเป็นการรบกวนเขา”

ว่าแล้วชิซึยะก็เลี้ยวรถเข้าไปจอดในที่จอดรถหน้าร้าน

6

บรรยากาศที่คงความเป็นร้านค้าแฟดั้งเดิมของร้านกาแฟ A ชวนให้ชวน
นึกถึงอดีต

ที่โต๊ะริมหน้าต่าง สุภาพบุรุษสูงวัยสวมหมวกเบเรตสีน้ำตาลใส่แว่นตา
ขอบกระดูกง้างมองฝนที่ตกหนักอยู่ด้านนอก พลังกินไอศกรีมช็อกโกแลต
พาร์เฟต์ถ้วยใหญ่อยู่คนเดียวด้วยท่าทางผ่อนคลาย นอกนั้นไม่มีลูกค้าคนอื่น
และไม่เห็นพนักงานที่หลังเคาน์เตอร์เก่าแก่นั้นด้วย

พอทั้งสองหลุดตัวลงนั่งตรงข้ามกันที่โต๊ะสำหรับสี่คน สุภาพบุรุษสูงวัย
สวมหมวกเบเรตผู้นั้นก็ค่อยๆ ลุกขึ้น กล่าวคำทักทายด้วยเสียงทุ้มนำฟัง
และเสริมว่า “พายุพัดรุนแรงขึ้นทุกทีแล้วนะครับ” พร้อมกับเดินไปทาง
เคาน์เตอร์ซ้าๆ ดูท่าทางแล้วน่าจะเป็นเจ้าของร้าน

เมื่อได้กาแฟที่สั่งมาแล้ว ฟุคุนิกิก็ตัดสินใจได้หลังจากนั่งอยู่ไม่นานว่า
จะพูดกับชิซึยะถึงปัญหาเกี่ยวกับความทรงจำของเขาในอดีตเมื่อสิบปีที่แล้ว
ซึ่งเกาะกินใจอยู่ตลอดทั้งคืน นั่นคือเกิดอะไรขึ้นในฤดูร้อนเมื่อสิบปีก่อน

“อิม แล้วยังไงต่อ”

ชิซึยะตกใจไม่น้อยเมื่อได้ฟัง เขาขมวดคิ้วตกหน้าจ้องหน้าฟุคุนิกิ
และถามย้ำ

“เธอกำลังบอกว่าพวกเธอเป็นคนชุดหลุมพรางที่คุณหนูโทะวะตกลงไป
เมื่อฤดูร้อนสิบปีที่แล้วนั่นหรอ”

“แต่ก็ไม่มั่นใจพอที่จะฟันธงลงไปหรอกครับ”

พูนุชิหอบตาคู่สนทนา มองออกไปนอกหน้าต่างโดยไม่รู้ตัว

“พูดได้แค่ว่าจะใช่เท่านั้นครับ”

“นึกเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ๆ ไม่ออกเลยเหรอ”

“ครับ ผมเองก็อดอัดอั้นแหละ”

“นับย้อนไปเมื่อสิบปีที่แล้ว พวกเธออยู่ป.5 ถูกไหม คิดว่าโตพอแล้วนะ ความทรงจำจะเลือนรางจนนึกอะไรไม่ออกขนาดนี้เลยเหรอ”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน รู้สึกว่าตลอดสิบปีที่ผ่านมามีเหมือนว่าผมจะพยายามลืมเหตุการณ์ครั้งนั้น ต้องลืมมันให้ได้ อย่าไปคิดถึงมันอีก ไม่รู้ว่าตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ แต่ก็เป็นอย่างนั้นมาตลอด ดั่งนั้น...”

“ฟังลืมนะไว้ในความทรงจำสินะ”

“อาจจะใช่ครับ เพราะเหตุนี้ผมเลยยิ่งกลัว”

“กลัวเหรอ กลัวว่าจะเป็นจริงอย่างที่คิดลืมนะ”

ซิชิยะทำปากย่น ลูบปลายคางและพยักหน้าหงิกๆ

“แต่ฉันจะบอกให้นะพูนุชิคุง ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง สถานการณ์ตอนนี้จะต้องเลวร้ายมาก”

“เลวร้ายยังไงเหรอครับ”

“ก็คิดดูแล้วกัน ถ้าพวกเธอเป็นคนซุดหลุมพรางนั้นจริง ก็แปลว่าพวกเธอเป็นต้นเหตุที่ทำให้คุณหนูโหวะฆ่าตัวตาย ซึ่งเท่ากับเป็นคนฆ่าเด็กคนนั้นให้ตายนั่นเอง”

ซิชิยะพูดแรงจนทำให้พูนุชิสะดุ้งตกใจและขยับตัวกระสับกระส่าย แม้จะทำใจเอาไว้บ้างแล้วก็ตาม

“ฉันว่าถ้าโคงะ มิจิโนริ ยังมีชีวิตอยู่แล้วรู้เรื่องนี้เข้า เขาจะต้องฆ่าล้างแค้นพวกเธอแน่ โชคดี...ขอโทษด้วยที่ต้องใช้คำนี้...โชคร้ายที่เขาตายไปแล้ว แต่คิดอีกที เวลาที่ผ่านไปถึงสิบปีแล้ว ไม่น่าจะมีใครที่ยังติดใจกล่าวโทษพวกเด็กที่เล่นชอนอยู่อย่างนั้นไม่รู้จบหรอก แต่...”

ซิชิยะขมวดคิ้วเมื่อพูดต่อ

“อะไรจะเกิดขึ้น หากโคเมียวจิ มิโกโตะ หรืออีกชื่อหนึ่งคือเทรออิ มิตสึเอะ รู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้เข้า ความจริงมีอยู่ว่าอากิเอะพี่สาว

ของเธอมาตัวตายเพื่อรับผิดชอบการตายของคุณหนูโทวะไซโซ่ไหม ดังนั้น เธอก็ต้องหันมาโทษพวกเด็ก ๆ ที่ซัดหลุมพรางแน่นอน ว่าเป็นคนทำให้ พี่สาวเธอต้องตายไปด้วย แม้จะโดยทางอ้อมก็ตาม”

“อะไรกัน...”

“นี่เป็นแค่การสันนิษฐาน ฉันไม่รู้หรอกว่าโคเมียวจิจะรู้สึกยังไง เมื่อรู้ความจริง เธออาจไม่คิดอะไรเลยก็ได้ แต่มีความเป็นไปได้อย่างหนึ่ง ที่เราไม่อาจปฏิเสธได้คือ โคเมียวจิอาจโกรธแค้นพวกเธอและวางแผน ล้างแค้นให้พี่สาว

“และในเมื่อตอนนี้สามในสี่ของเด็กชนกลุ่มนั้นกำลังเก็บตัวอยู่ใน <ตึกเก่า> ของคฤหาสน์กับโคเมียวจิ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในอดีต จะไม่ให้ฉันบอกว่าสถานการณ์เลวร้ายได้ยังไง”

“...”

ฟุคุนิชิถอดแว่นตาวางลงบนโต๊ะ และยกนิ้วขึ้นกดหน้าตาแน่น คล้าย พยายามเค้นความทรงจำในฤดูร้อนปีนั้นออกมาให้ได้แม้เสี้ยวหนึ่งก็ยังดี

แต่ไม่ได้ผล

เกือบจะคิดว่าได้อยู่แล้วแต่ก็เอื้อมไม่ถึง เห็นไว ๆ อยู่ตรงนั้นแต่ก็ ไม่เข้ามาให้เห็นชัด ๆ

“อย่างไรก็ตาม ฉันคิดว่าโคเมียวจิคงไม่คิดจะลงมือกับพวกเพื่อน ของเธอหรอก เว้นเสียแต่เธอคนนั้นจะเสียชีวิตไปแล้ว”

ซึซึยะลดโทนเสียงให้คลายความขึงขังลงบ้าง

“จุดประสงค์ที่เธอเรียกวิญญาณของคุณหนูโทวะมาในพิธีสื่อสาร กับวิญญาณ เท่าที่เห็นก็คงต้องการสั่งสอนพวกเธอให้สำนึกถึงบาปที่ได้ก่อไว้ ด้วยความซุกซนในอดีต ไม่น่าจะมีอะไรมากไปกว่านั้น แต่ที่ฉันกังวลมากกว่า ก็คือหนุ่มน้อยยูกิยะที่อาศัยอยู่บนหอนาฬิกาซึ่งถูกอบรมสั่งสอนมาตั้งแต่เด็ก ว่ามีหน้าที่ต้องปกป้องคุ้มครองพี่สาว”

“จริงด้วย”

“กลับไปที่คฤหาสน์คงได้เจอกัน แต่เธอต้องระวังตัวไว้ดี อย่าเผลอ พูดเรื่องนี้ออกมาต่อหน้าเขาเป็นอันขาด เดี่ยวเกิดไปจี้จุดอะไรในใจเขา

เรื่องจะบานปลายไปกันใหญ่ เข้าใจนะ”

โคงะ ยูกิยะ

ฟูจุนิชิพยักหน้ารับคำเสียบๆ และวาดภาพพหลุ่มน้อยที่ยังไม่ได้เจอหน้ากันตรงๆ อยู่ในใจ นาฬิกาที่ถูกโบราณที่แขวนอยู่บนผนังหลังเคาน์เตอร์ร้องเสียงนำขึ้นบอกเวลาห้าโมงเย็น

“พวกคุณสองคน”

เจ้าของร้านสูงวัยสวมหมวกเบเรต์โพล่งขึ้นกะทันหัน พอมองไปก็เห็นเจ้าของเสียงนั้นกินไอศกรีมพาร์เฟต์ผลไม้ถ้วยใหม่อยู่บนเก้าอี้ที่เคาน์เตอร์

“รู้จักกับคุณโคงะที่คดีฆาตกรรมนาฬิกาด้วยหรือครับ”

“อะไรนะ อ้อ...ครับ แต่ก็ไม่ถึงกับเรียกได้ว่าเป็นคนรู้จักกันหรอกครับ”

ชิซึยะตอบ พร้อมกับขยับตัวมองไปที่คนถาม

“มีเหตุที่ทำให้ต้องมาสืบเรื่องราวของบ้านหลังนั้นเล็กน้อยนะครับ”

เจ้าของร้านพยักหน้าหงิกๆ

“ได้ยินที่พวกคุณคุยกันแล้วก็น่าจะเป็นอย่างนั้น ครอบครัวคุณโคงะมีแต่เรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นมากมายในอดีต โอ๊ะ...ต้องขอโทษด้วย ไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟังหรือคะ”

“คุณรู้เรื่องเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมนาฬิกาหรือครับ”

“ไม่หรอกครับ ไม่ได้รู้อะไรมาก เพียงแต่สนใจพวกนาฬิกาโบราณในกรุสะสมของที่นี่มานานแล้วเท่านั้นเอง”

ว่าแล้วเจ้าของร้านก็วางช้อนไอศกรีมลง ลูกขึ้นเดินมาที่โต๊ะของคนทั้งสอง

“เห็นอย่างนี้ ผมเองก็สะสมนาฬิกาโบราณเป็นงานอดิเรกกับเขาเหมือนกันนะ”

ชายสูงวัยพูดด้วยน้ำเสียงเก๋อเซินนิดๆ

“ห้องข้างหลังนี้มีนาฬิกาที่ผมสะสมเอาไว้เต็มไปหมด ส่วนใหญ่เป็นของพื้นๆ ไม่มีราคาแพงอะไร ที่นี่พอได้ยินเขาสื่อกันถึงกรุสะสมนาฬิกาที่คดีฆาตกรรมหลังนั้น เลยอยากเห็นสักหน่อย และไปที่นั่นหวังว่าจะขอชมบ้างเป็นบุญตา”

“อย่างนั้นเหรอครับ”

ซึซึยะพยักหน้ารับรู้

“ผมไปครั้งแรกเมื่อเกือบสิบปีมาแล้ว”

“ได้ดูไหมครับ”

“ถูกปฏิเสธตั้งแต่ยังพูดไม่ทันจบเลยด้วยซ้ำ”

เจ้าของร้านเตะหมวกเบเรต์ แก้มยุ้ยๆ นั้นมีรอยยิ้มขึ้นๆ

“แต่ผมก็ไม่ยอมแพ้ละ ไปขอคู่อีกตั้งหลายครั้งแต่ก็ถูกปฏิเสธกลับมา
ทุกที สุดท้ายก็ไม่มีทางอื่นนอกจากอ้อมไปดูนาฬิกาพิสดารทางด้านหลัง
และก็เวียนไปดูแล้วคู่อีกไม่รู้จักเมื่อ”

“นาฬิกาพิสดาร? คืออะไรเหรอครับ”

“ก็หอนาฬิกาหลังนั้นแหละคุณ”

เจ้าของร้านตอบพลางกะพริบตาเล็กๆ หลังเลนส์แว่นตาขอบกระ

“บอกเวลาแบบตามใจฉัน มองที่ไรก็ได้ตรงกับใครเขาเลย ชาวบ้าน
แถบนี้เลยตั้งชื่อให้ว่านาฬิกาพิสดาร ได้ยินมาว่าเขาถอดเข็มชี้เวลาออกไปแล้ว
เมื่อไม่นานมานี้”

คดีฆาตกรรมนาฬิกาข้อมืออย่างโดดเดี่ยวในซานเมืองจังหวัดคามากูระ
มีท่อนาฬิกาไร้เข็มสูงตระหง่าน รวบรวมจะตอกย้ำความวิปลาสที่ซุกซ่อนเอาไว้
กองบรรณาธิการนิตยสารออกเดินทางจากโตเกียวเพื่อตามหาเรื่องลึกลับ
พวกเขาทั้งหมดตัดสินใจมายังคดีฆาตกรรมแห่งนี้
ซึ่งมีข่าวลือถึงอาถรรพ์และวิญญาณเด็กผู้หญิง
แต่แล้วการหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยของร่างทรงสาวในห้องที่ปิดตาย
กลับกลายเป็นสัญญาณเปิดม่านคดีฆาตกรรมต่อเนื่องสุดสะพรึง!

ผลงานสืบสวนชิ้นเอกที่ยอดเยี่ยมที่สุดในชุด "คดีฆาตกรรมฆาตกรรม" ของอาซาจิ ยูกิโตะ
การันตีด้วยรางวัลชนะเลิศ Mystery Writers of Japan Award ครั้งที่ 45

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-8025-5

ราคาชุดละ 510 บาท